

[Fiskeriministeren.]

erklærede mig villig til at møde i landstingets udvalg og drøfte spørgsmålet med det. Af landstingets betænkning fremgår det, at der har været afholdt 2 møder, men at man ikke havde ønsket noget samråd med mig. Man havde heller ikke stillet spørgsmål til mig skriftligt, som jeg havde lejlighed til at svare på. Udvalget valgte det ærede medlem af det andet høje ting hr. Niclasen til ordfører. Jeg vil formode, at han til mindste enkelthed kender hele denne sags gang, og han har formentlig også gjort landstingets medlemmer i det pågældende udvalg delagtig i den viden, han havde. Det fremgår bl. a. af den redegørelse, jeg har givet folketingets udvalg, at han endog har siddet i et udvalg, som lagtinget har nedsat, og som har behandlet hele dette spørgsmål.

Jeg må derfor afvise den opfattelse, at jeg ikke skulle have givet landstinget den vejledning, som var påkrævet. Man har der ikke — hverken under første eller anden behandling eller under udvalgets arbejde — ønsket at få andre oplysninger end dem, jeg har givet, og som fremgår af landstingstidende.

At det ærede medlem synes at være køligt indstillet overfor det, der her foreligger, synes jeg kommer frem en postgang for sent. Sagen er jo nemlig ganske enkelt den, at den konvention, vi her har til behandling, er underskrevet af en repræsentant for Danmark i Washington den 2. december 1946 — altså længe før jeg havde den mindste indflydelse på, hvordan disse spørgsmål skulle løses. Først efter min tiltrædelse blev jeg gjort opmærksom på, at trods det, at Færøerne havde deltaget i møderne i Washington og bifaldet konventionens ordlyd, var man inde på, at man egentlig gerne ønskede de samme dispensationer, som Madagascar og Australien havde fået i — hvis jeg ikke husker galt — tillægsbestemmelsen i punkt 17. Vi gjorde på det tidspunkt, da det blev klart, alt hvad vi kunne med støtte af udenrigsministeriet for at søge at bane vejen for en ændring, der kunne opfylde ønskerne. Det fremgår af den redegørelse, jeg har fremsendt til folketingets udvalg, at fiskeriministeriets repræsentant under kommissionsmødet i London i 1949 stillede forslag om, at vi kom på lige fod med Australien og Madagascar. Dette forslag blev nedstemt af kommissionen, men på grundlag af denne forhandling blev der givet en indstilling, som jeg også har nævnt, af den videnskabelige og tekniske komité, hvor vi fik den indrømmelse, at bestemte skibe, der varigt var sat på grund, kunne betragtes som landstationer i henhold til konventionen af 1946.

Jeg må beklage, at vi ikke har kunnet opnå at få vore ønsker opfyldt, men jeg må meget mere beklage, at dette spørgsmål ikke blev rejst, da konventionen var til behandling i Washington den 2. december 1946.

Damsgaard: Det høje landsting er vel gået ud fra, at man fik rigtige og vejledende oplysninger under den forhandling, man førte med ministeren ved første behandling, og derfor har man formentlig ikke fundet sig tilskyndet til at tilkalde den højtærede minister i udvalget. Det er jo egentlig også rimeligt, at man regner med at få disse oplysninger af den højtærede minister og ikke af det ærede medlem hr. Niclasen, som ministeren nu skyder sig ind under.

I den forhandling, der fandt sted i landstinget, blev det af den højtærede ministers partifælle, den ærede socialdemokratiske ordfører, udtrykkeligt understreget, at landstinget havde opfattet det sådan, at man i henhold til konventionen havde fået indrømmet de samme rettigheder, som var givet til Madagascar og Australien, altså at man også på den nordlige halvkugle kunne få lov at benytte flydende hvalkogerier. Det er det, det hele drejer sig om, spørgsmålet, om man i de grønlandske og færøske farvande må benytte flyttelige hvalkogerier i hvert fald sådan, at man fra den ene sæson til den anden kunne flytte disse hvalkogerier, som man vel kan lægge fast for en sæson, men som så må flyttes. Det er den opfattelse, det høje landsting må have fået i sin debat med den højtærede minister, at sådan forholdt det sig, idet ministeren ikke tog afstand fra disse udtalelser. Hvis ministeren havde været vidende om, at det ikke forholdt sig sådan, at vi havde fået de samme indrømmelser som Madagascar og Australien, havde det været den højtærede ministers pligt at orientere landstinget derom og dermed også os.

Fiskeriministeren (Chr. Christiansen): Det ærede medlem hr. Damsgaard henviser til, at mit partis ordfører har fremsat nogle bemærkninger, som kunne misforstås, og at jeg derfor straks burde have taget afstand fra dem. Det er meget muligt, at jeg ikke har været opmærksom på den udtalelse, men det, som jeg her ønsker at gøre det ærede medlem opmærksom på, er, at den forelæggelsestale, jeg holdt i landstinget, ganske klart viser, hvordan hele denne sag ligger; derom kan der ikke være nogen som helst tvivl.

Dernæst ønsker jeg gerne at sige, at den færøske repræsentant, der deltog i Wa-